

Marian Coman

Omulețul din perete

și alte povestiri fantastice

MARIAN COMAN s-a născut în 1977 la Mangalia. A trăit, însă, o lungă perioadă la Brăila, unde a fost jurnalist în presa scrisă și televiziune. A fost redactor-șef al cotidianului *Obiectiv – Vocea Brăilei*, al revistelor *Obiectiv Cultural* și *Nautilus* și scenaristul benzilor desenate *Harap Alb continuă* și *Tinerețe fără bătrânețe*. A renunțat la presă în 2014 și, vreme de mai bine de trei ani, a trăit scriind proză și scenarii de benzi desenate. Este laureatul mai multor premii naționale dedicate literaturii F&SF și al unui premiu al Convenției Europene de Science-Fiction. A scris volumele *Nopți albe, zile negre* (2005), *Testamentul de ciocolată* (2007), *Teoria flegmei. Apel la mitocănie* (2008), *Haiganu. Fluiul Șoaptelor* (2015) și *Haiganu. Furia Oarbă* (2017) și scenariul romanului grafic *TFB* (2016), iar povestirile sale au fost incluse în numeroase antologii. În 2018, s-a alăturat echipei Editurii Nemira, unde coordonează imprintul Armada, dedicat literaturii SF, fantasy și thriller. În prezent, locuiește în București și este membru PEN Club România.

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI.....	5
Ușa de la baie.....	7
Degete	12
Alo	23
Sevăń	39
 CARTEA A DOUA.....	 59
Copilăria doamnei Cala.....	61
Tinerețea doamnei Cala	82
Testamentul de ciocolată.....	104
Amnezia mov	137
 CARTEA A TREIA	 153
Albilița	155
Crama lăutarilor.....	170
Lică.....	178
 EPILOG	 187
Omulețul din perete.....	189

CARTEA ÎNTÂI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COMAN, MARIAN

Omulețul din perete și alte povestiri fantastice / Marian Coman; -
București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0475-9

821.135.1

Marian Coman
OMULEȚUL DIN PERETE
și alte povestiri fantastice

© Nemira, 2019

Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de ARTPRINT S.R.L.
tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0475-9

Ușa de la baie

*Rămâi în fața ușii dacă vrei să ţi se deschidă;
vezi-ți de drum dacă vrei să fii îndrumat.
Nimic nu e vreodată închis,
în afara proprietelor tăi ochi.*

FARID ATTAR

Era o zi ploioasă, una dintre toamnele acelea târzii în care cerul se scurge alene în șiroaie sâsâitoare pe lângă trotuare ori în canalizări. Și, nu știu de ce, tocmai atunci i-a apucat pe ai mei să se mute. Eram doar un puștan bleg și plin de coșuri care, la cei doisprezece-treisprezece ani ai săi, nu prea înțelegea ce se întâmplă cu viețile celor din jurul lui. Vedeam camioanele pline cu mobilă demărând prin băltoacele din fața casei din centru către un apartament dintr-un bloc de la marginea orașului, și lucrul acesta mă înspăimânta într-un fel anume. Era frica aceea

pe care o întâlneam de fiecare dată când tata mă ducea la frizer și care se amplifică pe măsură ce distanța dintre foarfeca și capul meu se micșora. Frica aceea îmbinată cu emoție pe care o găsești în fața ușii oricărui cabinet stomatologic și care crește odată cu zgometul isteric al frezei mânuite de Zâna Măseluță.

Strada pe care aveam să locuiesc era mai degrabă un grup de insule de asfalt într-o imensă baltă din care lipseau poate doar rechinii ca să-i pot spune ocean. Picăturile se spărgeau în infinite balonașe efemere, iar norii îmi păreau aşa de jos, încât – credeam eu –, dacă m-aș fi ridicat pe vârfuri, i-aș fi putut atinge.

Apartamentul cât o bucătică dintr-o cutie de chibrituri mi-a rânjtit cu ușa lui maro în care vizorul zăcea ca o carie pe un dinte nespălat și mi-a răspuns cu ecoul pereților goi și pe alocuri ataçați de igrasie. Ajunsesem acasă! Și, când m-am gândit la asta, am început să privesc cele două camere, holul, bucătăria în care de-abia încăpea chiuveta, baia cufundată în întuneric și balconul, și toate-mi păreau o mamă vitregă.

Când a venit noaptea, am adormit greu, încurjurat de cutiile nedesfăcute, bruiat de fluieratul tatălui meu, de huruitul lucruriilor tărâte de ai mei prin cameră și de vocile lor obosite și uneori nervoase, stresat de nefamiliaritatea decorului și de felul în care lumina lunii aluneca pe fereastră direct pe perna mea, ofticat de toată trambalarea astă căreia eu nu-i găseam rostul și care pentru mintea mea de copil era doar o alunecare însăspăimântătoare în iad. Și cred că deja în noaptea aceea am auzit pentru întâia oară zgomitele din baie. Și muzica. Înfundată și monotonă.

Într-o săptămână, toate își găsiseră locul și parcă dispăruse aerul acela de casă străină. Mă obișnuisem cu spațiul redus, cu

mucegaiul de pe pereți, cu țevile cu cornete ale copiilor din vecini, cu părăitul Daciei galbene parcate chiar sub geamul meu. Nu reușisem totuși să mă obișnuiesc cu întunericul din baie și cu sunetele dogite ce răzbăteau de acolo, noapte de noapte, cu muzica aceea stranie și cu reflexiile albăstrui pe care începusem să le zăresc de la o vreme și pe care inițial le pusesem pe seama televizorului din camera părinților, și toate astea îmi creau senzația că nu eram singurii locatari din casă, că împărtăteam amărătul ăla de apartament cu altcineva.

Schimbaseră ai mei șase becuri și chemaseră o duzină de electricieni, dar buda noastră se încăpătâna să rămână cufundată în beznă, iar lumânările pe care le foloseam pentru a desluși măcar capacul veceului mai mult mă speriau și mă aruncau în întuneric.

Părinții mi-au dat o lanternă pe care aş fi putut, poate, să o folosesc pe post de reflector, dar, când a pâlpâit de două ori și s-a stins ca un soare neputincios când îi vine vremea apusului, am împietrit acolo, în fața tronului din faianță. M-au găsit după jumătate de oră, paralizat. O statuie cu o lanternă inutilă în mâna și maxilarul zbătându-se într-un ritm nebun, macabru. După o vreme, mi-au spus că s-au consumat bateriile, dar sunt sigur că nici măcar ei nu credeau asta. Eu, oricum, îmi mai aminteam ceva. Ceva străin, departe și trist ca un geamăt. Un plânset de copil și un glas de bătrân ce-mi spuseseră că ar vrea să se întoarcă. Că pot să-i ajut. Și despre o apă mi-au vorbit. Mi-a fost teamă să pomenesc cuiva despre asta.

În vacanța de iarnă, am plecat la bunici și eram acolo când am aflat despre evenimentul care mi-a întors întreaga viață pe dos. A murit tata! Maică-mea îl găsise încat în cadă; avea

mâinile legate la spate cu lanțul de care apuci atunci când vrei să tragi apa și ochii deschiși. Bulbucați și albi. Când l-au înmormântat, a trebuit să-i lipească pleoapele, pentru că altfel nu voiau să se închidă.

Mai apoi am început să-l aud noaptea, fluiera în baie, acoperăea cu șuieratul său zgomotele de acolo cu care abia reușisem să mă obișnuiesc și – da! – nu mă lăsa să dorm. Maică-mea înnenebuisse. Încercase la un moment dat să dea foc la casă și pentru asta s-a ales cu o internare de trei săptămâni. Ajunsesem foarte aproape de cazarea la un orfelinat, dar niște vecini de treabă mi-au salvat copilăria. Așadar, mă luaseră ăștia în grija și asta însemna că treceau de două–trei ori pe zi pe la mine și-mi făceau de mâncare ori mă întrebau dacă mi-e bine.

Bine? Adevărul este că nu-mi era rău. Îmi era foarte rău. Cu sunetele din baie, cu muzica și luminile, cu vocea tatălui meu fluierând și urlând, cu duhoarea care începuse de la o vreme să iasă de acolo, din ce în ce mai pronunțată și mai acră. Aveam paisprezece ani și cearcănele unui boșorog narcoman. Si mai aveam mult curaj. Aveam curaj să mă duc și să-mi fac nevoile la baie și chiar să trag apa. Aveam curaj să le povestesc puștilor de la școală despre buda mea întunecată și mai apoi chiar veneau pe la mine și-mi dădeau bani să o vizitez, uneori rămâneau noaptea și-l ascultau pe taică-meu fluierând, iar dimineața pleau galbeni ca lumânările pe care le aprindeam în serile alea ca să le sporesc emoțiile. Trăgeau toți apa, pentru că zgomotul rezervorului umplându-se era, poate, cel mai înfiorător.

În felul acesta, îmi băteam joc de coșmarurile și durerile mele și treceam peste lucruri mai ușor. Începusem să le iau ca făcând

parte din viață și, într-o noapte, chiar am încercat să vorbesc cu tatăl meu mort. Nu mi-a răspuns, ba chiar continua să fluiere melodia care-mi zgâria creierii de luni de zile, aşa că am început să răstorn lucrurile din baie, să sparg oglinda, să dau drumul apei în cadă, în chiuvetă, în veceu, năzuind să-i creez și eu coșmarurile de care eram în stare. Am aruncat petarde în budă, am dat casetofonul la maximum și am dus o boxă chiar în ușa băii, de unde a urlat numai muzica pe care știam că tatăl meu nu o suportă, am demarat micul meu iad, nădăjduind să-i atrag cumva atenția și, dacă aş fi știut că era atât de ușor, aş fi făcut asta de când ne-am mutat.

După jumătate de oră, în baie s-a aprins lumina, am văzut pentru întâia oară peretii coșcovitii, pânzele de păianjen agățate în colțuri, mizeria de pe jos. Veceul casei mele. Si, de atunci, nu s-a mai auzit niciun zgomot, nu s-a mai văzut nicio irizație albăstruie, liniștea ce se așternuse era aceea dintr-o casă normală. Dar îmi părea rău că spăsesem oglinda și că erau cioburi pe jos.

Ceva mai târziu, un coleg de clasă mi-a spus că la el în baie nu mai funcționează lumina și că, de acolo, noaptea cineva fluieră îngrozitor. Așadar, am gândit eu, se deschise ușa în altă parte. Asta nu mă deranja, dar mă întreb și acum dacă nu cumva este un păcat faptul că mi-am făcut de atâtea ori nevoile în împărăția morților. Si am mai tras și apa.

Degete

Mi-am mișcat degetele încet, privindu-le ca pe niște obiecte stranii. Zece râme îmbuibătate, grosolane, cu unghiile boante, tăiate abrupt, în carne. Îmi amintesc că odată negul de pe arătătorul drept îmi stărnea dureri agasante ori mâncărimi greu de înlăturat. Privit dintr-un anumit unghi, negul acela, pe care la un moment dat l-am botezat Alfonzo, pare ochiul încețoșat de cataractă al unui animal nemaiîntâlnit. Alfonzo nu clipește. Alfonzo mă privește fix, prin filtrul gălbui al cataractei sale.

– Bibilouuri! Bibilouri pe haine vechi!

Eram un copil. Da. Un copil ca mulți alții pe care părinții îi lăsau liberi să colinde cartierul, cu cheia atârnată de gât. Un șiret odată alb și o cheie galbenă, pătrată, cu câteva litere ștanțate pe ambele părți. Parcă simt și acum metalul rece lovindu-mi pieptul în timp ce fugeam.

– Bibilouuri! Bibilouri pe haine vechi!

Fugeam. Când veneau țiganii, fugeam. Ne ascundeam prin grădinile din spatele blocurilor, fixând fustele pirandelor prin lunetele țevilor noastre cu cornete. Frica desfăință echipele și ne trezeam cot la cot cu armatele inamice, privind printre crengile gardului viu mica șatră și desagile lor murdare, încărcate cu porțelanuri, pantaloni și cămași rupte. Țineam strâns în mâini tuburile din plastic, amăgindu-ne că ne-ar fi fost de folos în cazul în care mustăciosul din fruntea grupului de negustori și-ar fi pus în cap să ne facă vreun rău. Era un soi de „Piua“ nerostită, o pauză a fricii, a cărei sonerie de final se lăsa mereu așteptată. Nu știu de unde aveam frica aceea. Bubuiala din piept.

Și nici nu-mi amintesc cine ne-a spus că pe Mili a lu' nenea Gogu de la scara patru l-au răpit țiganii. Zicea că l-au ademenit cu dulciuri și jucării și dus a fost. Când s-au întors de la serviciu, părinții lui au încremenit. Tipetele maică-sii s-au auzit la trei blocuri mai încolo, iar bunică-sa a murit în câteva zile de inimă rea. După o vreme, ai lui s-au mutat. Băieții spuneau că l-au văzut pe domnul Gogu umblând despuiat prin oraș, ziua în amiază-mare. Că intrase dracu' în el, cum zicea mamaia lu' Fane.

Fane avea nouă ani. Noi îi spuneam și Guineea, din cauza dintilor mari, din față, asemănători cu cei ai porcușorilor pe care un coleg de școală de-al lui Cristi îi ținea într-un borcan cu talas. Oricum, Fane Guineea era cel mai mare dintre noi. Doar că la școală era tot într-o două, ca mine. Ne-au spus băieții mai mari că ar fi rămas repetent în clasa întâi, pentru că a înfisat un crenvizură în scaunul învățătoarei. Sănătos nu era Fane asta. Vacanțele și le petrecea mai mult pe la țară, însă, când era în oraș, el alegea

Reșeapele, el dădea cu banul, el spunea ce să jucăm. Fără Fane Guineea, jocul nostru se limita la interminabile partide de fotbal în curtea școlii. El, însă, venea cu tot soiul de idei, care mai de care mai incitante, mai aberante ori mai hazlii. Aș zice că el făcea moda în cartier. Dacă băieții de la blocul nostru se apucau, de gura lui Fane, să joace cartonașe, în mai puțin de o săptămână, plozii din întregul oraș aşezau cutii de chibrituri pe mijlocul șoseelor și se străduiau să le doboare. În plus, Fane ne spunea povești. Tot soiul de istorioare despre care zicea că le trăise pe lătară, că le văzuse ori că le auzise de la bunici, rude sau prieteni. El ne-a povestit, după o vacanță de vară, că, în satul în care trăiau bunicii lui din partea tatălui, un cuscru de-a unchiului său creștea struți. Cică avea un cârd întreg de struți cu care ieșea la câmp, cum ies ciobanii cu oile. Niciodată n-am crezut gogorița asta, însă Fane povestea cu foarte multă convingere cum păsările acele fabuloase își bagă capul în pământ, cum mănâncă frunzele copacilor ori cum, dacă nu ești atent, îți frâng carnea cu ciocurile lor mari și galbene. Când povestea, Fane se scălbămbăia întruna, mimând, gesticulând ori tipând, după cum faceau lighioanele despre care vorbea. Toți draci de copii ne adunam în jurul lui, ascultându-i istorisirile, hлизindu-ne de minunățiile pe care ni le însira, fremătând de nerăbdare să auzim alte și alte pătanii de ale lui Fane Guineea și de-ale struților din satul bunicilor lui.

Uneori, la școală, învățătoarea acoperea ferestrele cu draperii grele, de catifea albastră, și întreaga clasă se cufunda în întuneric. Unii copii începeau să plângă, alții chicoteau, însă eu așteptam tăcut, în ultimul rând de bănci, ca tovarășa învățătoare să bage în priză aparatul de proiecție. Era un moment, câteva secunde sau

poate mai mult, în care ochii mei nu vedea decât pătratul alb, luminos din fața clasei, agățat printr-o dâră galbenă de lentila mașinii aceleia bâzătoare. Îmi adunam buricile degetelor și, cât timp învățătoarea era întoarsă cu spatele, îmi aruncam mâna dreaptă în fața aparatului de proiecție. Unul dintre struții lui Fane Guineea apărea pe ecranul alb. Umbra măinii mele, ca un cap de pasare cu ciocul închizându-se și deschizându-se, mare și lacom.

Erau clipe în care aveam impresia că lumea întreagă se învârte în jurul lui Alfonzo. Buba aceea îmi pulsa dureros în mână și timpul devinea cretos și uscat pentru mine. Părea un burete pe care elevul de serviciu a uitat să-l ude și, când proful încerca să steargă formulele însirate pe tablă, sacoul, părul și cămașa i se umpleau de praf alb, încăcișos. Așa devinea timpul pentru mine. Alb, uscat și încăcișos. Doar Alfonzo mă fixa, prin norul de praf, asemeni unui zeu neștiut. Poate că treceau minute întregi aşa ori poate ore sau zile. Doar Alfonzo știa.

Când a murit Fane, orașul s-a întors cu fundul în sus. Multă vreme, ai mei nu mi-au dat voie să mai ies din casă. De altfel, puțini copii mai erau prin fața blocului, doar cei de familie proastă, pe care părinții îi lăsau în plata Domnului. În zilele acelea, peste treizeci de mămici și tătici s-au adunat în sufrageria lor mei să pună țara la cale. Vorbeau despre Fane, despre școală, despre cum a sfârșit bietul copil cu pieptul străpuns de o bară de fier forjat. Aproape două luni nu am mai ieșit singur nici să duc gunoiul ori să iau pâine, lucruri care până atunci căzuseră în sarcina mea. În fiecare zi, unul dintre cei treizeci de părinți

ne duceau pe toți la școală după cum le venea rândul. și tot aşa un altul ne aștepta când scăpam de la ore. Colegii m-au întrebat într-o dintre pauze ce s-a întâmplat la mine acasă, ce au vorbit babacii, cum a murit Fane. Eu le-am spus că pe Fane Guineea l-au mâncat struții. Au scăpat din ograda și au venit după el să-l pedepsească pentru tot ce le făcuse pe la țară. L-au apucat cu plisurile lor galbene și i-au rupt beregata. Băieții aproape că râdeau amintindu-și de scălămbăielile lui Fane. Doar Patric se uita la mine cu ochii mari, speriați, cu fruntea transpirată și puful blond ce-i ținea loc de păr, ridicat pe verticală.

– Te-am văzut, mi-a șoptit și s-a furîsat în clasă ca un miri-apod rămas cu doar două picioare.

Patric era colegul meu de bancă și, întâmplător sau nu, îmi era vecin de bloc, de scară și de palier. Îl știam de când mă știam pe mine și eram unul pentru altul ca niște frați. Pentru că eram născuți la doar două zile diferență, ai noștri ne organizau aniversările împreună. Cu sucuri, prăjituri, două torturi cu lumânări, ciocolată și o grămadă de „La mulți ani!“. Veneau la noi toți copiii din fața blocului și ne umpleam burțile cu sirop de visine și șerbet de trandafiri. Dar lucrurile asta se întâmplat în vremurile bune, pentru că în anul în care a murit Fane nimic nu a mai mers aşa. Ziua mea a trecut aproape neobservată. Desigur, tata mi-a adus o bicicletă, însă n-a fost nicio petrecere, niciun „La mulți ani“, nici urmă de tort. La Patric – am auzit prin peretei –, câteva rude bătrâne îl puneau să sufle în lumânările de pe tort.

Cele două luni de izolare au trecut greu, dar, în timpul asta, am învățat să comunicăm prin țevile de la calorifer. Toți băieții de pe scară. Coduri secrete, zămislite din singurătate, plăcute la,

curiozitate și imaginație. Fabricasem un alfabet din lovitură de lingură în elementii din fontă, pe care și-ar dori să-l cunoască orice agenție secretă. Acum este și pentru mine un mister cum de reușeam să ne transmitem o grămadă de lucruri printre tehnică atât de rudimentară. Informațiile circulau prin tubulaturile de metal în toată scara și, dacă ne-am fi străduit ceva mai mult, găndeam că am putea reuși să-i cooptăm în „clubul nostru“ și pe băieții de la celealte scări. Cert este faptul că, în felul acesta, am putut planui să ne strângem în holul blocului, la miezul nopții, atunci când părinții dorm și ne putem furișa pe ușă, furându-le cheile. Lui Patric i-am spus să iasă la ora unsprezece noaptea, să vorbim ceva doar noi doi. Doar că Patric avea o soră mai mică cu doi ani, care a auzit discuția noastră, purtată prin peretei de la baie, și ne-a părăsit alor lui. Tot bairamul nostru de la miezul nopții s-a dus pe apa sămbetei. S-a făcut vâlvă mare în tot blocul și toți am fost pedepsiți.

Când ești copil și o bubă urâtă îți împodobește mâna, lumea-ți pare pe sfârșite. Ciumații, leproșii, buboșii au fost în totdeauna printre primii care au primit cartonașul roșu în meciul vieții. Mulțimea reacționează firesc, eliminând elementele bolnave. Le pune la colț. Le scuipă ca pe o măsea stricată.

„Mama mia, ce bubă năsoală are ăsta pe deget! Ce-ai făcut, bă? S-au pișat broaștele pe mâna ta? Scârbosule! Să nu mă atingil!“

O ceată de guguștiuci, de albatroși și pițigoi ce mișună croncănitori într-un labirint fără ieșire. Așa îmi părea gașca de copii privită din balconul apartamentului în care locuiam. Mă uitam